

сѣли хора умѣятъ да се борятъ и жертвуватъ за своята свобода; той се надѣвалъ, че то ще послужи като искра за подпалване пламѣка на едно общо възстание на Балканския полуостровъ, отъ което щѣло да се роди свободата и независимостта на България.

Анастасъ Х. Добревъ билъ затварянь нѣколко пѣти по обвинение въ подготвяне бунтъ срѣщу държавата, но винаги бивалъ освобождаванъ по недостатъчност на улики. Билъ е много остороженъ. Почти никога не държалъ при себе си книжа, които биха могли да компрометиратъ него или нѣкого отъ съмишленицитѣ му. — Прѣзъ 1863 год., когато най-дѣятелно го дирѣла турската власть, той се криелъ въ домоветѣ на своитѣ роднини и съграждани Кара Апостолъ Диямандиевъ, Кара Михалъ, Костичка хаджи Русковъ и Никола Булашика.

Почти всичкото наслѣдено отъ родителитѣ си богатство Анастасъ разнесалъ по народни работи.

Обладавалъ е извънредна физическа сила. Най-знаменитиятъ на врѣмето си борець Тако Ив. Пехливанина — прочуть по силата и ловкостта си въ цѣлия Одрински вилаетъ — съ гордостъ заявявалъ, че въ цѣлото царство само съ едного не се наема да се бори — а именно съ Анастасъ Х. Добревъ.

Организиравалъ е една дружина отъ 150 души млади сливенци, готови, при първа сгода, да дигнатъ знамето на възстанието. Въ опрѣдѣлени празнични дни, прѣди да пукне зората, тѣ излизали по двама, по трима въ нѣкой отдалеченъ кѣтъ на Селишкия боазъ, дѣто рѣдко стѣпвали турци, а понѣкога на Кушъ-Бунаръ и, подъ негова команда, правѣли разни военни упражненія (талими). Тия упражненія се състояли главно въ атаки (юруши), надбѣгвания, надскачвания, надхвърляния съ камѣкъ, прѣскачания на прѣчки и ровове (трапища), въ стрѣляне съ пушка на нишанъ и др. п. Слѣдъ упражненіята, дружината обикновено се нареждала на дълга трапеза върху зелената морава: слагали нѣколко печени ягнета, подавали нѣколко бѣклици руйно вино, изстудявано въ бистрата Селишка рѣка. Тукъ именно по-свободно сж се пиели наздравици за „българската свобода“, за „възтържествуването на кръста надъ полумѣсеца“, за „успѣха на готвящето се възстание“ и пр. Слѣдъ това идвало редътъ и на бунтовнишкитѣ пѣсни: „Стани, стани юнакъ балкански. . .“, „Вѣтъръ ечи, балканъ стени. . .“, „Слушамъ трѣба като звони. . .“, които оглушавали боаза. Една отъ пѣснитѣ, която най-много се пѣла по това врѣме била слѣдната:

„Кукувица кука,
На зелена бука,